

Francesc i Joan, dues ànimes bessones

► El passat 3 de juny va fer 50 anys de la mort del beat Joan XXIII, el Papa que va convocar el Concili Vaticà II. Aquest dia, el papa Francesc —com mostra la foto— va pregar davant la tomba d'Angelo Giuseppe Roncalli, a la basílica de Sant Pere. Durant aquests primers mesos del pontificat de Francesc s'han comentat diversos punts de contacte entre les figures de Francesc i

de Joan. Com ha declarat Mons. Loris Capovilla, que fou el secretari personal de Joan XXIII, «ara que estic al final de la meua vida, toco amb la mà com el papa Francesc posa avui sobre la taula algunes de les intuïcions del papa Joan». Per això, com ha escrit el P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat, «Joan i Francesc són ànimes bessones».

GLOSSA

Temps de vacances en família

Els infants, els adolescents i els joves necessiten viure realitats, projectes concrets, iniciatives que puguin protagonitzar. El temps de vacances familiars hi pot fer una bona aportació que convé no desapropiar, ja que en aquest temps les paraules i les realitats que ens envolten adquireixen una especial importància.

No n'hi ha prou que els infants, adolescents i joves aprenguin coses. No n'hi ha prou que facin activitats. Cal que estimin el que fan. Cal que ho facin seu amb una vinculació vital. De vegades, quan ens adrecem a ells, parlem de les nostres conviccions més arrelades de manera sincera, però abstracta. Els infants, adolescents i joves només poden conèixer i estimar el que volem transmetre si en fan una experiència vital. Quantes propostes tenim en aquest sentit i en temps de vacances! Conèixer el país trepitjant-lo en petites o grans excursions; entotsolar-nos davant una posta de sol; escoltar el propi silenci en el fluir

d'un rierol o una riera; vèncer la dificultat d'una ascensió i arribar al cim, comprovant el propi cansament i gaudint de l'esforç; pregar en família en una ermita, testimoni de fe dels qui ens han precedit, o al vespre abans de sopar ... «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 32,14).

En tot això hi ha una altra exigència: la d'educar i formar hàbits. Ensenyar a no confondre la senzillesa amb la deixadesa, l'espontaneïtat amb el campí qui pugui... Hem d'assumir que educar és donar eines per assolir l'autonomia personal, i una d'aquestes eines són els hàbits de treball. Hem d'ensenyar a treballar amb rigor, serietat, exigència, dedicació... i fruir amb el que es fa. El temps de vacances en família és un bon moment per aprendre aquestes actituds vitals bàsiques del testimoni de persones estimades, que les expressen en les seves vides des de l'estimació profunda i el lliurament personal responsable.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Cristians enmig de la crisi

Afortunadament, són moltes les persones que miren de trobar una sortida a la crisi en què estem immersos. En aquesta tasca, hi tenen una missió especial els laics cristians. D'ells diu el Concili Vaticà II que «viuen en el segle, és a dir, en totes i cadascuna de les professions i activitats i en les condicions ordinàries de la vida familiar i social, amb les quals està entrellaçada la seva existència».

Resulta evident, doncs, que la condició secular pròpia dels laics cristians els dóna una vocació especial de presència en el món. El caràcter secular dels laics —homes i dones— s'entén amb tota la seva riquesa si el relacionem amb el fet que el Fill de Déu, en fer-se home, santificà els vincles i les activitats humanes.

El Concili Vaticà II diu amb tota claredat que, en el món, els laics són cridats per Déu «a complir la seva pròpia comesa, a fi que, guiats per l'esperit de l'Evangeli, ajudin com a llevat, de dins estant, a la santificació del món». Es tracta d'una missió humanitzadora i evangelitzadora.

Què demana aquesta doble missió als laics cristians en aquests temps de crisi? Em sembla que tant el Concili com els darrers Papes han donat indicacions molt clares en aquest sentit, indicacions que també trobem en la doctrina social de l'Església.

En l'encíclica *Laborem exercens*, Joan Pau II va mostrar com «els socialismes tracten els éssers humans com a instruments de producció i no com a persones subjectes de treball. D'altra banda, el mercantilisme els tracta com a mercaderia subjecta al mercat de l'oferta i la demanda».

Benet XVI ha dit que les arrels de la crisi estan en «l'individualisme que enfosqueix la dimensió relacional de l'home i el condueix a tancar-se en el seu petit món propi, a satisfer primer de tot les seves pròpies necessitats i desigs, preocupant-se poc dels altres».

Ara, el papa Francesc —tan sensible des de la seva experiència llatinoamericana als problemes socials— diu que una de les causes de la crisi és «una visió economicista de la societat que busca el benefici egoista fora dels paràmetres de la justícia social».

Laics cristians molt sensibles als reptes que ens planteja aquesta hora fan sentir també la seva veu, afortunadament, entre nosaltres. Hi ha qui demana «un sistema econòmic alternatiu complet que deixi enrere tant les experiències de l'economia planificada comunista com els excessos del capitalisme financer fora de tota regulació».

La doctrina social de l'Església i les experiències de moviments d'inspiració cristiana em sembla que ofereixen camins vàlids per superar la crisi. Recordem-ne alguns, com ara la lògica del do, de la gratuïtat i de la comunió (exposada per Benet XVI a *Caritas in veritate*), el principi de subsidiarietat, el de la solidaritat, la necessitat de posar la persona en el centre dels sistemes i cercar una veritable autoritat política mundial (ja demanada per Joan XXIII a *Pacem in terris*) i, especialment, la necessitat d'una *economia del bé comú*, tan urgent en el context actual. Penso que aquesta és l'hora de la creativitat per part dels laics cristians presents en el nostre món i coneixedors de la complexitat dels seus mecanismes.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El papa Francesc repeteix el gest fet per Crist el Dijous Sant, signe de servei i d'amor

» aquesta imatge parla

ENTREVISTA

SAMUEL GUTIÉRREZ

Els valors d'en Lolo

El periodista de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel Samuel Gutiérrez ha rebut enguany el IV Premi *Lolo* de Periodisme Jove, que atorga la Unió Catòlica d'Informadors i Periodistes d'Espanya. El jurat ha valorat la seva «professionalitat i companyonia, així com el servei a la dignitat de l'home i els valors evangèlics».

Què representa aquest guardó?

Sempre és agradable que valorin la teva feina. Treballar al servei de l'evangelització i de la cultura és una benedicció de Déu. *Catalunya Cristiana* és un mitjà modest d'Església que ens permet, als qui hi treballem, servir la Veritat i col·laborar en la construcció del Regne. Aquest és el millor premi possible i en dono gràcies a Déu!

Com entens la professió periodística?

El que més m'apassiona d'exercir el periodisme en un mitjà confessional és la possibilitat de descobrir el rostre de Déu en les persones i en els esdeveniments de cada dia. Cada entrevista, cada reportatge poden esdevenir una ocasió privilegiada de trobada amb el misteri del Déu vivent. Això t'obliga a restar ben unit a Jesucrist, per poder reconèixer-lo i després transmetre'l amb la major fidelitat possible.

Qui era Lolo?

Manuel Lozano Garrido, *Lolo*, va ser un periodista andalús que anava amb cadira de rodes des de molt jove i va quedar cec els últims nou anys de la seva vida. Enmig de la malaltia va oferir un testimoni lluminós de l'alegria de la fe. *Lolo* va conservar sempre viva l'esperança i va continuar exercint amb coratge la professió periodística. El 2010 va ser beatificat pel papa Benet XVI.

Òscar Bardají i Martín

FAMÍLIA I VACANCES

Viure en parella o en matrimoni

Avui assistim a la privatització de la família. La vida de parella canvia la perspectiva de la finalitat de la convivència dels dos sexes. Antigament unir-se en matrimoni comportava estimar-se en la perspectiva de crear una família. Actualment aquest valor està en crisi. Avui els qui viuen en parella cerquen altres centres d'interès: fer-se companyia, trencar tabús, sentir-se feliços, gaudir del sexe, no sentir-se obligats per la institució, ser lliures... voler estar segurs de l'elecció per por al fracàs.

El matrimoni és una realitat rica que es justifica en si mateixa per l'amor mutu. No neguem que, a causa de la mentalitat actual, per a molts la vida en parella pot ser un camí, un procés, que els ajuda a entendre que, a la llarga, sense compromisos les persones no creixen i no es construeix ni es fa història personal ni social. Que la institució no és una càrrega sinó que ajuda a descobrir els valors i el sentit de la convivència, que enforteix i a la vegada defensa la persona i la família. I, sobretot, que l'amor comporta assumir i donar-se de manera plena i definitiva a l'altre. Cal ajudar els qui viuen en parella a superar el sentit individualista de creure que es pot passar de tot, que la seva vida no interessa als altres o que no té un sentit social i religiós, o que es poden exigir drets sense assumir deures. I sobretot cal ajudar-los perquè puguin entendre que l'amor és una realitat que va més enllà de la vida de la parella. L'amor transcendeix la persona. A qui s'emmiralla en l'amor de Déu, se li obren uns camps de joia, d'alegria i de fermesa insospitats. Però cal que vegin, també, el testimoni dels cristians casats: la seva felicitat, el seu amor i la seva vida plena de sentit.

Dr. Manuel Claret
Delegat de Pastoral Familiar

LES NOVES ESPIRITUALITATS

La torre de Babel o el mosaic?

La diversitat de llengües obliga a assumir la contingència humana, la feblesa derivada de la precarietat, l'estat fragmentari. Hom pot anhelar altres mons i somniar en quimeres, perquè és difícil viure estancat en els propis límits. Potser l'ésser humà s'ha esforçat inútilment erigint torres per accedir a un coneixement, amagat qui sap on, que l'alliberés de la seva condició. Però el missatge transmès pels àngels convida a canviar la direcció de la mirada: «Homes de Galilea, què feu aquí parats mirant el cel?» (*Ac 1,11*). Déu va crear el món i va veure que era bo (*Gn 1,10*), i ara cal que l'ésser humà apreciï la bondat inherent de la creació.

Si l'home accepta aquest repte, ja no caldrà dissenyar un projecte prometeic com el de Babel, ni pretendre recuperar una llengua uniformadora. Des de l'experiència de la Pentecosta, és possible contemplar amb ulls nous —o nets de cor— la creació, la Bíblia i l'existència com un gran mosaic on la unitat està representada en la multiplicitat.

L'episodi de la Pentecosta pot servir de model a l'hora d'establir un diàleg entre el cristianisme i les noves espiritualitats.

Josep Otón
(*El reencantament postmodern*,
Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall,
Barcelona 2012)

TEMPS D'ESTIU

Disponible com l'argila

(Adaptació del text «*Attenta ad ascoltare la Parola*», de les Franciscanes Missioneres de Maria)

«El Senyor Déu va modelar l'home amb pols de la terra» (*Gn 2,7*). Déu s'inclinà, amant; m'arrencà de la terra, a mi, pobre, petit grapat de fang, i em mirà... Em prengué. Llavors es posà a pastar-me; tot mesclant-me una i altra vegada, m'alliberava, a poc a poc, de les impureses de la terra. I encara molts altres preparatius que jo no entenia, que no calia que entengués: «L'amor s'expressa en la disponibilitat concreta». «Aneu ben errats! Voleu igualar l'argila i el terrisser? Com si una obra pogués dir al qui l'ha feta: "No m'has fet pas". Com si el càntir pogués dir del terrisser: "No hi entén gens"» (*Is 29,16*).

Jo no preguntava, oferia simplement tot el meu ésser en disponibilitat d'amor. Em deixava fer. El deixava fer perquè realitzés la seva obra en mi. Perquè jo sabia bé que jo era cosa seva, que Ell em transformava amb amor. En efecte, vaig anar prenent forma, una forma com Ell volia. Per a quin ús? Jo no ho sabia pas: «Creieu que jo no sóc capaç d'obrar com aquest terrisser? Vosaltres sou a les mans com l'argila a les mans d'un terrisser» (*Jr 18,6*). Som obra de les seves mans amoroses. Tot jo esdevenia l'obra de Déu, més dúctil i més humil entre les seves mans que l'argila a les mans del terrisser, més confiada i abandonada al seu voler que una terra oberta a la sembra. Jo sabia que durant dies i nits Ell somniava a perfeccionar la seva obra!

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA
I SANTORAL

Accés al Breviari

19. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / SI 105 / Mt 19,16-22]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà).
20. □ **Dimarts** [Jt 6,11-24a / SI 84 / Mt 19,23-30]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Clavall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII).
21. □ **Dimecres** [Jt 9,6-15 / SI 20 / Mt 20,1-16]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.
22. □ **Dijous** [Jt 11,29-39a / SI 39 / Mt 22,1-14]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).
23. ■ **Divendres** [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / SI 145 / Mt 22,34-40]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.
24. ■ **Dissabte** [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Viàlar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.
25. ■ **† Diumenge vinent**, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / SI 116 / He 12,5-7.11-13 / Lc 13,22-30]. Mare de Déu de la Font de la Salut; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició». El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans». El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam». Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiren, / i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Evangeli segons sant Lluç (Lc 12,49-57)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

Deia també a la gent: «Quan veieu sortir un núvol a ponent, dieu tot seguit: "Ja ve la pluja". I efectivament, la pluja arriba. I quan el vent bufa del sud, dieu: "Farà calor". I en fa. Hipòcrites! Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, i ara no endevineu quins moments esteu vivint? Per què no judiqueu vosaltres mateixos què heu de fer?»

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jr 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los príncipes dijeron al rey:

«Muera ese Jeremías, porque está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y a todo el pueblo, con semejantes discursos. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia.» Respondió el rey Sedecías: «Ahí lo tenéis, en vuestro poder: el rey no puede nada contra vosotros.»

Ellos cogieron a Jeremías y lo arrojaron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. En el aljibe no había agua, sino lodo, y Jeremías se hundió en el lodo. Ebedmelek salió del palacio y habló al rey: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado inicuaemente al profeta Jeremías, arrojándolo al aljibe, donde morirá de hambre, porque no queda pan en la ciudad.» Entonces el rey ordenó a Ebedmelek, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando, y sacad al profeta Jeremías del aljibe, antes de que muera.»

Crist, signe de contradicció. *Ecce homo*, de Juan de Juanes, Museu Provincial de València

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levantó de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afianzó mis pies sobre roca, / y aseguró mis pasos. R.

Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 12,1-4)

Hermanos:

Una nube ingente de testigos nos rodea: por tanto, quitémonos lo que nos estorba y el pecado que nos ata, y corramos en la carrera que nos toca, sin retirarnos, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe: Jesús, que, renunciando al gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó la oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo.

Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Evangelio según san Lucas (Lc 12,49-57)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «He venido a prender fuego en el mundo, ¡y ojalá estuviera ya ardiendo! Tengo que pasar por un bautismo, ¡y qué angustia hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer al mundo paz? No, sino división. En adelante, una familia de cinco estará dividida: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra la nuera y la nuera contra la suegra.»

Decía también a la gente: «Cuando veis subir una nube por el poniente, decid en seguida: "Chaparrón tenemos", y así sucede. Cuando sopla el sur decid: "Va a hacer bochorno", y lo hace. Hipócritas: si sabéis interpretar el aspecto de la tierra y del cielo, ¿cómo no sabéis interpretar el tiempo presente? ¿Cómo no sabéis juzgar vosotros mismos lo que se debe hacer?»

COMENTARI

Saber endevinar el moment present

El fragment evangèlic d'avui conté dos ensenyaments de Jesús, un adreçat als deixebles i l'altre a la gent. L'ensenyament adreçat als deixebles ens resulta veritablement desconcertant: Jesús ha vingut a calar foc a la terra i a portar-ne la divisió. Això no s'adiu amb la visió edulcorada que tantes vegades tenim de Jesús. La seva existència va ser dramàtica, molt allunyada de la imatge pacífica i serena que ens n'hem fet; i el seu missatge, molt radical.

Primerament, Jesús ens parla de foc i de baptisme. El foc que ha vingut a calar i el baptisme a què s'ha de sotmetre. El drama interior que va viure Je-

sús es deixa sentir en les paraules: «Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada». Uns mots que ens recorden altres de l'evangeli de Joan: «Em sento torbat! I què he de dir, Pare salveu-me d'aquesta hora?» (cf. Jn 12,27a). Jesús viu la tensió que produeix el seu missatge radical entre la gent i les autoritats del poble.

Aquesta radicalitat provoca necessàriament la divisió: uns accepten la predicació de Jesús però molts altres no. I aquesta divisió afecta fins i tot el nucli de la societat humana que és la família. Uns hi creuen, altres no.

En aquest aspecte, Jesús és més que Joan Baptista, perquè aquest ha de venir amb el poder d'Elies «per fer que els pares es reconciliïn de cor amb

els fills» (cf. Lc 1,17), mentre que l'exigent missatge de Jesús mou a un posicionament divergent amb el conjunt de la societat.

Finalment, les paraules que adreça Jesús a la gent tenen un to menys dramàtic, tot i que mantenen la seva exigència. Si sabem preveure el temps atmosfèric mirant els elements de la natura, per què no sabem endevinar el moment present que ens toca de viure? Jesús ens ho adverteix: el Regne de Déu és a prop, el Fill de l'home és a la porta, i nosaltres continuem vivint i comportant-nos com si res. El drama intern que viu Jesús i l'exigència amb què ens apressa ens deixen indiferents; això sí que és dramàtic!

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

▶ PELEGRINATGES

Oblats benedictins de Montserrat viatjaran a Portugal. Del 28 d'agost al 3 de setembre, allotjament a Fàtima i a Lisboa. Visites a Coïmbra, Batalha, Alcobaça, Nazaré, Sintra i Cascais. Agència Ruth Travel. Contacte: P. Jordi Castanyer, OSB (t. 973 480 002).

Pelegrinatge a Tarragona. En la nombrosa beatificació que tindrà lloc a Tarragona el proper 13/10, seran beatificats 20 religiosos dels Fills de la Sda. Família, la congregació fundada per St. Josep Manyanet. Són els anomenats *màrtirs de la família*, que van donar la vida per Crist i per la família seguint el carisma del seu fundador. Informació a tots els centres de la congregació i al c/ Entença 301, 08029 Barcelona, t. 934 394 305 i c/e: sec.general@manyanet.org.

▶ BREUS

Nova adreça del Centre de Pastoral Litúrgica. Des del dia 10 de juny aquest centre s'ha traslladat

JESÚS EN FAMÍLIA

4. Capacitat de contemplació

Malgrat la fama d'inquiets, hiperactius, distrets, hi ha nens que saben recollir-se millor que nosaltres. Potser només cal evitar omplir-los dels nostres propis sorolls i distraccions. Deixar-los estar sense fer res, perquè puguin pensar, imaginar, crear, sentir, viure el moment. O resar.

Immergim de seguida el bebè en la societat del soroll i l'espectacle. Juguines que fan llums i colors i músiques; mòbils que giren i giren, incansables, sobre els ulls del nadó; televisions i aparells musicals encesos. I quan el petit està concentrat observant alguna cosa, sovint l'interrompem.

Podem portar el petit a la platja o a un parc infantil perquè deixi caure la sorra entre els dits mentre mira el mar o els nens del voltant. Passejar-lo per l'interior d'un temple i deixar que s'embadaleixi amb un raig de llum filtrat per la vidriera de colors o pel bellugueig de les espelmes. Deixar, en definitiva, que tingui temps i ànim de badar, de contemplar amb serenitat, de fer-se preguntes.

I, quan ja podem començar a dur-lo d'excursió, podem fer com la mare de Lluïsa Geronès: «Quan jo era petita, la mare em duia a caminar. De sobte, ens feia seure a terra i ens deia: mireu aquesta posta de sol, que maca. I seguia un silenci total. Nosaltres callàvem i miràvem. En aquests moments d'aturada, la mare, sense dir res, ens transmetia tot un món.»

Sandra Buxaderas

Extret del llibre *Com viure Jesús en família*, Ed. Pòrtic

a un nou local, també a Barcelona, al c/ Nàpols 346, 1r pis, entre el c/ Sant Antoni M. Claret i la trav. de Gràcia. El telèfon continua sent 933 022 235.

▶ EXERCICIS I RECESSOS

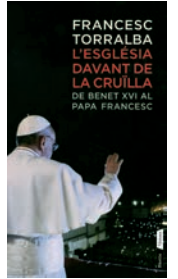
Exercicis a la Cova de Manresa. Vuit dies (1-10 setembre), amb Toni Català, SJ. Un mes (1-30 se-

tembre), amb Carles Marcet, SJ. A la Cova de Manresa (Camí de la Cova s/n), t. 938 720 422, c/e: info@covamanresa.cat.

▶ PUBLICACIONS

L'Església davant de la cruïlla. De Benet XVI al papa Francesc, de Francesc Torralba (Ed. Pòrtic). En aquest assaig, urgent i rigo-

rós, el Dr. Torralba exposa el llegat intel·lectual de Benet XVI, amb elements per respondre preguntes crucials com: Té futur l'Església als nostres dies? Quina missió li pertoca en un món que s'ensorra per moments? És capaç de detectar el batec de la nostra societat i de respondre-hi? I, sobretot, és possible solucionar el divorci entre Església i modernitat?

El arameo en sus labios. Saborear los cuatro evangelios en la lengua de Jesús, de Abdelmumin Aya (Ed. Fragmenta).

Jesús hablaba arameo. Se trata de escuchar las palabras de Jesús y paladearlas de sus labios; palabras como *Dios, misericordia, mundo, salvación, bendición, corazón, amor...* El autor (Sevilla, 1962) es doctor en filosofía. Ha impartido docencia en varias universidades. Se ha especializado en diálogo interreligioso e intercultural. El libro fue presentado el martes 14 de mayo por el P. Xavier Melloni, jesuita, i por el Dr. Josep Rius-Camps, ambos profesores de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC).

PALABRA Y VIDA

Cristianos en medio de la crisis

Por fortuna, son muchas las personas que tratan de encontrar una salida a la crisis en la que estamos inmersos. En esta tarea tienen una misión especial los laicos cristianos. De ellos dice el Concilio Vaticano II que «viven en el siglo, es decir, en todas y cada una de las profesiones y actividades y en las condiciones ordinarias de la vida familiar y social, con las cuales está entrelazada su existencia».

Resulta evidente, pues, que la condición secular propia de los laicos cristianos les confiere una especial vocación de presencia en el mundo. El carácter secular de los laicos —hombres y mujeres— se entiende en toda su riqueza si lo relacionamos con el hecho de que el Hijo de Dios, al hacerse hombre, santificó los vínculos y las actividades humanas.

El Concilio Vaticano II dice con toda claridad que, en el mundo, los laicos son llamados por Dios «a cumplir su propia misión, a fin de que, guiados por el espíritu del Evangelio ayuden como un fermento, desde dentro, a la santificación del mundo». Se trata de una misión humanizadora y evangelizadora.

¿Qué pide esta doble misión a los laicos cristianos en este tiempo de crisis? Me pare-

ce que tanto el Concilio como los últimos Papas han dado indicaciones muy claras en este sentido, indicaciones que también encontramos en la doctrina social de la Iglesia.

En la encíclica *Laborem exercens*, Juan Pablo II mostró que «los socialismos tratan a los seres humanos como instrumentos de producción y no como a personas sujetos del trabajo. Por otra parte, los mercantilismos los tratan como una mercancía sujeta al mercado de la oferta y la demanda».

Benedicto XVI ha dicho que las raíces de la crisis están en «el individualismo que oscurece la dimensión relacional del hombre y lo conduce a encerrarse en su pequeño mundo propio, a satisfacer ante todo sus propias necesidades y deseos, preocupándose poco de los demás».

Ahora, el papa Francisco —tan sensible a los problemas sociales, desde su experiencia latinoamericana— dice que una de las causas de la crisis está en «una visión economicista de la sociedad que busca el beneficio egoísta fuera de los parámetros de la justicia social».

Laicos cristianos muy sensibles a los retos que nos plantea esta hora hacen sentir también

su voz, afortunadamente, entre nosotros. Hay quienes piden «un sistema económico alternativo completo que deje atrás tanto las experiencias de la economía planificada comunista como los excesos del capitalismo financiero fuera de toda regulación».

La doctrina social de la Iglesia y las experiencias de los movimientos de inspiración cristiana me parece que ofrecen unos caminos válidos para superar la crisis.

Recordemos algunos, como la lógica del don, de la gratuidad y de la comunión (expuestos por Benedicto XVI en la *Caritas in veritate*), el principio de subsidiariedad, el de la solidaridad, la necesidad de poner a la persona en el centro de los sistemas y de buscar una autoridad política mundial (ya pedida por Juan XXIII en la *Pacem in terris*) y, en especial, la necesidad de una economía del bien común, tan urgente en el contexto actual. Me parece que esta es la hora de la creatividad por parte de los laicos cristianos presentes en nuestro mundo y conocedores de la complejidad de sus mecanismos.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia